

unul

dintr-un milion

Aprecieri pentru această carte

Cartea Priscillei, *Unul dintr-un milion*, a fost exact ceea ce aveam nevoie pentru a face schimbările necesare în călătoria mea creștină. O încurajare venită la momentul potrivit!

Am crescut în biserică și acum sunt mamă, ucenică și slujitoare cu normă întreagă. Dar până de curând nu am conștientizat atât de puternic faptul că mă aflu în drum spre Țara Făgăduinței mele, iar impulsul și motivația pe care le-am dobândit în ultimele capitole ale cărții *Unul dintr-un milion* mi-au întărit hotărârea că voi ajunge acolo cât de curând.

Priscilla este autoarea mea Top 10. Toate cărțile ei sunt pline de învățătură sănătoasă. *Unul la un milion* nu face excepție. Relatarea exodului israeliților sub conducerea lui Moise și, ulterior, a lui Iosua are o puternică semnificație pentru propriul nostru exod spre Țara Făgăduinței.

Dumnezeu „ne primește“ și este gata și dispus să ne ghideze prin această călătorie a vieții. În lectura ta, vei râde, vei plânge și te vei pleca în rugăciune. Fie că ești un creștin nou sau un creștin matur, această carte este pentru tine!

Alte cărți de aceeași autoare
apărute la Editura Scriptum:

Rugăciunea fierbinte
Unul dintr-un milion

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHIRER, PRISCILLA

Unul dintr-un milion : călătorie spre Țara Făgăduinței tale / Priscilla Shirer.

- Oradea: Scriptum, 2023

ISBN 978-606-031-134-8

Priscilla Shirer

unul

dintr-un milion

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published under the title
One in a million: Journey to Tour Promised Land
by Priscilla Shirer

© 2010 by Priscilla Shirer
Published by B&H Publishing Group
Nashville, Tennessee

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Unul dintr-un milion
de Priscilla Shirer

© 2023 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor, România
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice sunt preluate din traducerea NTR – Noua traducere românească a Bibliei. Citatele biblice notate VDC provin din traducerea Dumitru Cornilescu revizuită. Alte traduceri ale Bibliei folosite: AMP - The Amplified Bible, Old Testament; ESV – English Standard Version; HCSB- The Holman Christian Standard Bible; MSG – The Message, the New Testament in Contemporary English; NIV The Holy Bible, New International Version; NLT – New Living Translation; RSV – Revised Standard Version.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-134-8

Tiparul executat în U.E.

Cuprins

Mulțumiri	9
O notă din partea Priscillei	11
Partea întâi: Izbăvirea	
Capitolul 1: Tânjirea după Canaan	17
Capitolul 2: Fuga din Egipt	27
Capitolul 3: Schimbare de gusturi	39
Capitolul 4: Provocarea Bisericii	51
Partea a doua: Parcursul	
Capitolul 5: Lungul drum spre casă	69
Capitolul 6: De ce eu?	81
Capitolul 7: În asteptarea unui miracol	93
Capitolul 8: De la <i>de ce</i> la <i>cum</i>	105
Capitolul 9: Între popasuri	119
Capitolul 10: Departe și aproape	131
Capitolul 11: În întregime a Lui	143

Partea a treia: Destinul

Capitolul 12: Vântul schimbării159

Capitolul 13: Oaza automulțumirii171

Capitolul 14: Cele vechi s-au dus183

Capitolul 15: O cale nouă și vie191

Epilog: Un ultim gând209

Anexă: Viața în Țara Făgăduinței213

*Pentru
Mary Elaine și George:*

*Vă mulțumesc
pentru că arătați calea
spre Țara Făgăduinței*

Mulțumiri

Jerry, Jackson, Jerry Jr. și Jude – vă iubesc. Vă mulțumesc că mă lăsați să am grijă de voi și, printre picături, să și scriu câte puțin.

Pastorului și tatălui meu, Dr. Tony Evans și familiei bisericii Oak Cliff Bible Fellowship – vă mulțumesc pentru temelia teologică trainică și sigură pe care mi-ați asigurat-o încă din copilărie. Voi sunteți sursa oricărui lucru bun pe care Dumnezeu l-ar putea face în viața mea.

Echipei de la B&H Publishing. Jerry și cu mine suntem foarte încântați să lucrăm în parteneriat cu voi. Abia așteptăm să vedem ce va face Dumnezeu din acest parteneriat.

Lawrence Kimbrough – unde te ascundeai? Sunt foarte mulțumită că Dumnezeu a făcut ca drumurile noastre să se intersecteze – mai cu seamă de când mă uimesc de combinația perfectă de talent la scris și pasiune pentru Cristos pe care o întruchipezi. Mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit-o și mie.

Celor câteva tovarășe care mă însoțesc în călătoria spre Canaan – Lisa, Shundria, Linda, Jill și Rachel. Am purtat conversații profunde

despre lucruri spirituale cu voi. Mulțumesc că m-ați ascultat. Relația voastră cu Dumnezeu m-a provocat, m-a dezvoltat și... m-a schimbat pentru totdeauna.

O notă din partea Priscillei

Am urmărit-o. Zile în șir. Săptămâni la rând. Luni de zile care s-au preschimbat în ani.

Femeia aceasta era plină de puterea lui Dumnezeu, copleșită de bucuria Lui și îmbibată de pacea Lui. Dumnezeu îi vorbea în mod regulat și vedea dovezi ale prezenței Lui în lucrurile de zi cu zi din viața ei. Obişnuia să se roage și apoi să creadă. Să nădăjduiască și apoi să vadă. Să ceară și apoi să primească.

Așa că am urmărit-o. Era soție, mamă, fiică, soră, femeie obișnuită cu probleme și frământări la fel ca mine și, totuși, viața ei se deosebea atât de mult de a mea. Mai presus de orice, îmi doream ce avea ea și eram hotărâtă să aflu cum pot obține așa ceva. Prima noastră conversație, la o ceașcă de ceai fierbinte, a început cu o ploaie de întrebări. Pur și simplu nu m-am putut abține. Eram atât de curioasă în privința relației sale cu Dumnezeu și în privința modului în care învățăturile din biserică deveniseră o realitate atât de surprinzătoare pe calea vieții ei.

Acea primă conversație a fost urmată de altele mai profunde, mai fascinante, care mă țineau numai ochi și urechi. Ca o școlăriță cu

obrazul în palme, absorbeam înțelepciunea ei și savuram din plin clipele în care își punea mâinile peste mine și se ruga. De aici a pornit o prietenie înviorătoare care m-a provocat să devin una dintre femeile care refuză să se mulțumească cu o credință banală sau cu o umblare mediocră cu Dumnezeu. M-am văzut constrânsă nu doar să ascult duminica despre Dumnezeu, ci să mă aștept să experimentez ce am aflat despre El în cursul celorlalte zile din săptămână. Îmi doream mai mult din El, mai mult din Duhul Lui, mai mult din darurile Lui, mai mult din roada Lui, mai mult din puterea Lui și mai mult din manifestarea prezenței Lui în viața mea.

Trebuie să recunosc că a fost o călătorie de-a dreptul surprinzătoare. Dar odată ce apetitul mi-a fost stârnit, n-a mai existat cale de întoarcere. M-a făcut praf. Viața creștină modernă nu mă mai satisfăcea. Nici atunci, nici acum și, prin harul lui Dumnezeu, niciodată.

Sunt extrem de încântată că te-ai pornit alături de mine în această călătorie, fiindcă tovarășia face orice drumetie mai amuzantă. Eu am pornit în această expediție cu câțiva ani în urmă și sunt încă pe drum. Chemarea lui Dumnezeu de la un creștinism modern la o cunoaștere radicală a Lui m-a purtat pe căi de-a dreptul înguste, ca să fiu sinceră. Nu mulți călători au ales acest traseu. Pesemne că lucrurile nu s-au schimbat prea mult în cei două mii de ani. Deși nu se știe cu exactitate numărul evreilor care au fost eliberați din Egipt și cărora li s-a oferit șansa de a cunoaște laptele și mierea promisă de Iahve, se presupune că au fost în jur de două-trei milioane. Cu toate acestea, doar doi dintre călătorii adulți din mulțimea inițială au ajuns să pună piciorul pe pământul Canaanului.

Statistica aceasta este înspăimântătoare. Doi din două milioane.
Hmmm.

Unul dintr-un milion.

Presupun că știi de ce mulți aleg să nu meargă până la capăt cu Dumnezeu. Negreșit m-am numărat și eu printre aceștia cândva. Este mai ușor să rămâi pe drumul principal unde găsești mai mulți oameni și este mult mai puțină incertitudine. Și pe lângă asta, călătoria nu este ușoară când te îndrepti spre viața din belșug. Deși mi-ar plăcea să spun că soarele a strălucit în fiecare etapă a călătoriei și că adierea

răcoroasă a tihnei și a comodității mi-a mângâiat fața fără incidente, nu pot. Dimpotrivă, au fost zile în care a trebuit să mă adăpostesc de furtunile pe care viața le stârnește adesea. Câteodată a trebuit să cer ajutor în șoaptă când singurătatea mi-a bătut la ușă și a intrat ca să zăbovească o vreme. Când mă întâlneam cu alți călători dispuși să înfrunte aceste drumuri întortocheate, privirile ni se întâlneau și inimile ni se legau la clipeală de ochi. Fără a ne spune prea multe, ne încurajam unul pe altul să nu renunțăm.

Când am pornit prima oară în această călătorie, am crezut că știu încotro mă călăuzește Dumnezeu, dar fiecare etapă a călătoriei m-a purtat prin ținuturi pe care nu le mai văzusem înainte. Uneori, lucrul acesta este palpitan, alteori este descurajant. Oricum ar fi, aș prefera să fac această călătorie împreună cu tine.

Nu-ți pot promite multe, dar pot să spun cu deplină încredere că n-o să te plictisești. Calea lui Dumnezeu este prea neobișnuită și misterioasă ca să mai pui plictiseala la socoteală.

Călătoria a fost grozavă până aici și nu vreau să întâmpin necunoscutul de una singură. În paginile acestei cărți, vom străbate împreună ținuturi spirituale: culmi de munte și văi adânci, coline verzi și nisipuri sterpe, dar călătoria merită întreprinsă. Pe măsură ce vom întoarce paginile, tu și cu mine vom fi trecut un hop. Unele răscruci la care vom ajunge ne vor stârni un zâmbet din adâncul sufletului, pe când altele ne vor smeri și ne vor trimite direct pe genunchi. Oricum ar fi, premiul vieții din belșug va face ca acest periplu să merite din plin. Așadar, pune-ți centura și ia-ți un *latte venti**. Ești pe cale să pornești în călătoria vieții tale.

Aștept cu nerăbdare să purcedem împreună la drum.

—PRISCILLA

* Cea mai mare cantitate la băuturile de la Starbucks – 602 ml (după *tall* – 355 ml și *grande* – 473 ml) – n.trd.

Călătoria spre Țara Promisă

Marea Mediterană

CANAAN

Râul Iordan

Ierihon

Mt. Nebo

Câmpia Palestinei

Cades-Barnea

Sucot

Deșertul Paran

Edom

Mara

Elim

Refidim

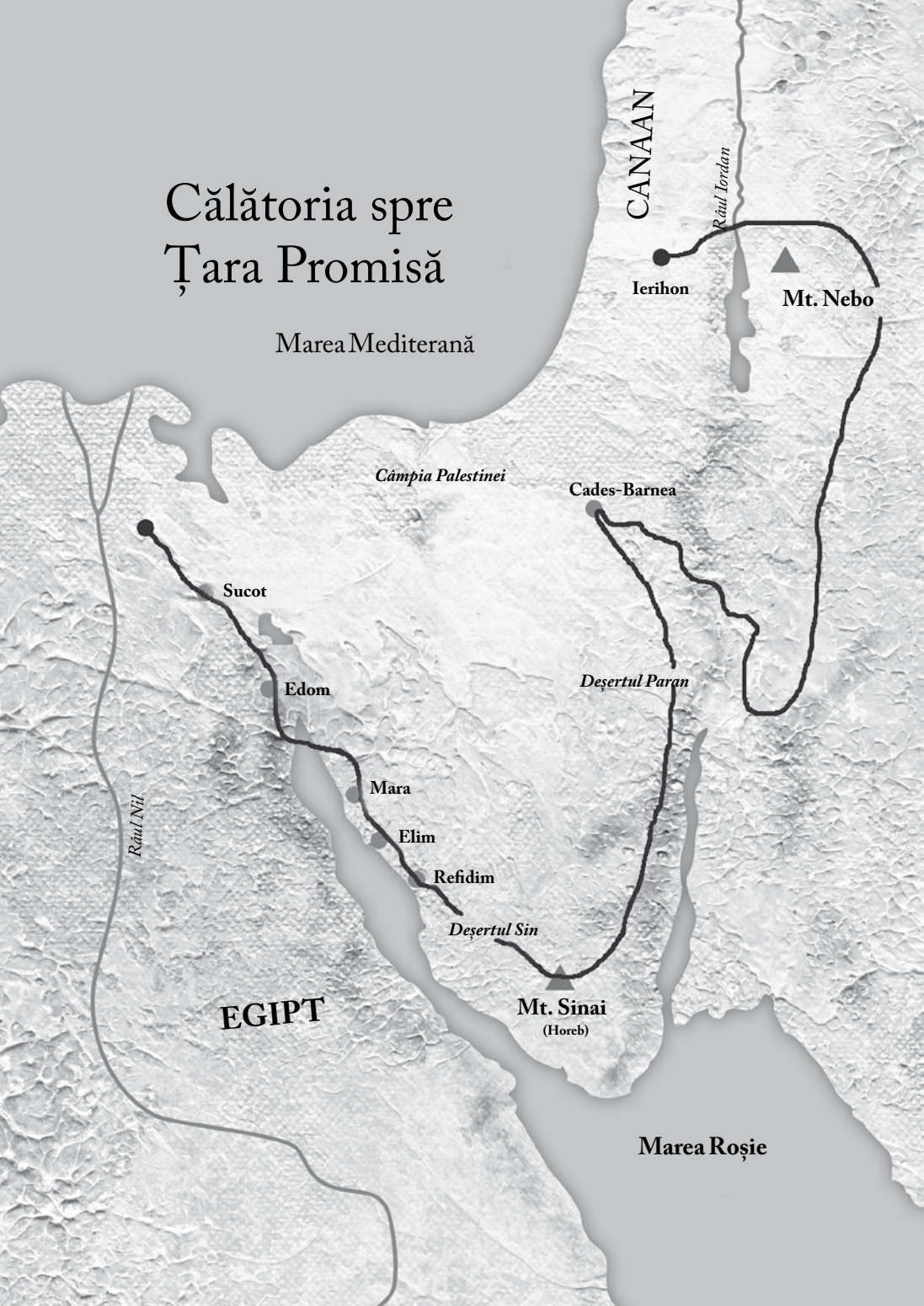
Deșertul Sin

Râul Nil

EGIPT

Mt. Sinai
(Horeb)

Marea Roșie

Partea întâi

Izbăvirea

Tânjirea după Canaan

*Hoțul nu vine decât ca să fure,
să înjunghie și să distrugă.
Eu am venit ca ele să aibă viață
și s-o aibă din belșug*
—IOAN 10:10

Aveam zece ani. Parcă mai aud și astăzi vuietul laudei ce răsună în clădirea micii noastre biserici în ziua aceea. Îmi amintesc totul – femeia ce stătea înaintea noastră în timpul slujbei de mărturisire, cu un costum de duminică în două piese, tocuri și poșetă asortată, cu pălărie cu pene, îndrăzneată și totuși extrem de rafinată, ca majoritatea pălăriilor ce împetriștau mica noastră biserică tradițională, afro-americană.

Parcă văd și acum corul înveșmântat în robe vișiniu-închis și tivite cu alb, ridicându-se la auzul cuvintelor ei și legănându-se în ritmul unui imn de laudă înflăcărat. Parcă văd expresiile de pe chipurile oamenilor care bat din palme și ale acelor care își flutură mâinile, izbucnind în cântări de laudă. Singurele lucruri care mi-au pălit din amintire în decursul timpului sunt detaliile specifice ale întâmplării relatate de ea – niște împrejurări cumplite în care se săturase să lupte cu propria-i putere, alegând în schimb să asculte de glasul lui Dumnezeu, ca mai apoi să-L vadă răspunzându-i printr-un miracol ce depășește orice imaginație.

S-ar prea putea să nu-mi amintesc toate detaliile complicate ale întâmplării acestei surori din biserică; oricum, nu acelea contează cu adevărat, ci credința pe care o pusese la încercare și Dumnezeu care a lucrat pentru ea – un adevăr valabil chiar și acum, în orice situație, pentru orice persoană, în orice loc și oricând.

La orice vârstă. Chiar și la zece ani.

O, desigur, problemele mele din copilărie erau nimic în comparație cu cele cu care se confruntase femeia aceea sau ceilalți adulți prezenți în ziua aceea sau cu poverile grele și frământările lor de oameni în toată firea. Dar aveam și eu problemele mele. Și deodată am înțeles, în timp ce femeia vorbea și biserica a izbucnit în laude pline de bucurie, că lui Dumnezeu Îi pasă de mine și de ai mei deopotrivă. El dorea să-L cunosc și eu pe El la fel de palpabil cum Îl cunoștea femeia aceasta.

Aproape fără să-mi dau seama, am sărit în picioare din banca în care obișnuiam să stau, alăturându-mă celorlalți care băteau din palme și se bucurau, copleșită de uimire în fața măreției lui Dumnezeu, tânjind să pot avea o asemenea mărturie.

Dar cum? Ea a vorbit despre faptul că s-a rugat ca Dumnezeu să lucreze, așteptându-se apoi ca El să-i asculte rugăciunea și să răspundă pe măsura nevoii ei. Nu eram sigură că mă bizuiam pe Dumnezeu cu aceeași convingere.

Ea a vorbit despre un Dumnezeu despre care nu numai că citise și auzise, ci despre Unul pe care-L experimentase, un Dumnezeu pe care-L cunoștea din vedere și din proprie experiență. Și eu îmi doream același lucru. Voiam să-L văd în ritmurile obișnuite ale vieții mele, exact așa cum Îl descriesese ea. Dar nu-L cunoșteam cu adevărat în felul acesta, drept să spun.

Ea mărturisea că auzise clar vocea lui Dumnezeu. Eu n-am auzit-o niciodată. Oricum, nu până atunci. Dar pe cât este de adevărat că stăteam acolo, tulburată în lăuntrul meu, deși în aparență Îl laudam pe El, Dumnezeul meu s-a întins din ceruri, Și-a vârât degetul în adâncul ființei mele și a început să stârnească în mine dorința după o relație autentică cu El – nu doar pentru eternitate, ci chiar acum în timp și spațiu. Am știut asta în inima mea. Era Dumnezeu care mă lua de mână și îmi oferea invitația de a-L cunoaște pe El în

toată abundența Lui. Îmi cerea să am credință – credință ca a acestei femei. Credință că creștinismul ar putea însemna mai mult decât îmi imaginasem. Credință că aş putea să aud la propriu glasul Lui, să împărtășesc puterea Sa, să trăiesc prin Duhul Lui și să mă raportez la El așa cum auzisem pe mulți vorbind despre El până atunci, stând în strana aceea. Vechea strană atât de familiară. Același loc în care de zece ani mi se tot spunea cine este Dumnezeu și cum este El.

Și nu erau doar vorbe. Era adevărul!

Și pentru prima oară în viața mea, am înțeles asta.

Însă cu timpul, am uitat. Suișurile și coborâșurile următorilor douăzeci de ani au făcut ravagii cu pasiunea pe care o simțisem cândva de a-L urma pe Cristos, dorința mea aprinsă de a fi o mărturie neînfricată, promițătoare, a puterii și a slavei Sale. Din pricina deciziilor pe care le-am luat și a împrejurărilor care au apărut, relația cu Dumnezeu pe care râvneam să o cunosc adesea nu era decât o durere surdă în sufletul meu neliniștit. Focul din mine pâlpâia riscând să se stingă. Dar Copoiul Cerului* mă iubea prea mult ca să îngăduie să se stingă de tot – la fel cum te iubește pe tine și tânjește să te atragă înapoi spre locul în care probabil că L-ai părăsit. Și după douăzeci de ani, mulți ani de la întâlnirea sfântă cu El în strana aceea, Dumnezeu mi-a adus din nou aminte de ce-mi spusese atunci.

O cale mai bună de încaintare

Era în decembrie 2004. Cumva El îmi încredinșase mie, femeie tânără, o lucrare care creștea. Și părea să aibă impact – cât de eficient însă, nici eu nu eram prea sigură. Scumpa mea mătușă Elizabeth îmi dăduse o carte să citesc. Și, Doamne, chiar am citit-o – de două ori încă! – în săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou. Prin cuvintele înțelepte și iscusite ale autorului, Dumnezeu îmi spunea că o lucrare eficientă nu se măsoară niciodată după numărul publicului, după numărul cărților publicate de mine, după aplauzele mulțimii, ci numai după viețile schimbate prin Duhul lui Dumnezeu care Se odihnește

* Referire la poemul lui Francis Thompson, „The Hound of Heaven“, n.trd.

peste mine. El îmi spunea din nou: „Da, Priscilla, poți fi o unealtă prin care alții să Mă cunoască pe Mine, dar numai în măsura în care Mă cunoști *tu* pe Mine.“

Cu fiecare pagină răsfoită, glasul lui Dumnezeu devenea puțin mai puternic, puțin mai clar, puțin mai îmbietor. El mă așteptase cu atâta răbdare în perioadele mele de răzvrătire, de îndoială, pe culmile mele și în văile adânci, pe colinele verzi și în pustiiurile aride, fără să precupețească a mă atrage înapoi la ceea ce-mi descoperise în ziua aceea, în strana aceea.

Cercetarea Lui m-a adus pe genunchi. L-am implorat să-mi descopere dacă puterea și prezența Lui erau într-adevăr cu mine sau nu în timp ce călătoream, vorbeam, scriam cărți și studii biblice. Fiindcă acum nu mă puteam mulțumi doar cu vorbe. Trebuia să fie real. Viețile altora depindeau de asta. Viața *mea* depindea de asta.

Era timpul. Știam asta.

Și El era pregătit să mi-o dovedească.

În acel ianuarie, am pornit spre California pentru prima noastră conferință din 2005. Măcinată încă de subiectul recentelor mele conversații cu Dumnezeu, am vorbit de trei ori în cursul weekendului în fața unui grup de vreo șase sute de persoane. La sfârșitul ultimei sesiuni, în fața mea a început să se formeze un rând cu participantele la conferință care căutau să-și ia rămas bun de la mine înainte să pornească spre casă.

Cu coada ochiului, am observat o femeie așteptând răbdătoare ca rândul să se termine. Și când s-a terminat, a venit la mine, s-a aplecat și mi-a zis cu glas scăzut:

— Am fost izbăvită. Plecându-și capul preț de o clipă, și-a șters emoționată o lacrimă, după care s-a uitat din nou la mine. Priscilla, am fost lesbiană timp de doi ani. Am venit la această conferință cu o mână de femei din biserica mea, dar ele nu știu ce luptă duc. Aseară, după mesajul tău, m-am întors în camera mea și am plâns înaintea Domnului. El mi-a ieșit înainte cum nici nu-ți pot descrie și dorința după relația aceea m-a părăsit pur și simplu. S-a dus! Nu știu ce altceva să spun decât că... numai și gândul la ea astăzi îmi întoarce stomacul pe dos. Dumnezeu este real. Acum știu sigur lucrul acesta. Mi-a dat o îmbrățișare puternică și a plecat.